

Воробей А. О.,
заступник начальника сектора дізнання
Маріупольського районного управління поліції
Головного управління Національної поліції в Донецькій області

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВДОСКОНАЛЕННЯ СПРОЩЕНОГО ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

ISSUES AND PROSPECTS FOR IMPROVEMENT IN SIMPLIFYING THE PRE-TRIAL INVESTIGATION

У статті розглянуті проблемні питання досудового розслідування кримінальних проступків, здійснення дізнання підрозділами Національної поліції України, які не досліджувалися в науковій літературі. Автором статті вказано на проблеми правового статусу керівника органу дізнання, наведено авторське визначення цього терміна та запропоновані зміни до чинного кримінального процесуального законодавства, які мають усунути правові прогалини. Розглянуто неузгодженості чинного кримінального процесуального законодавства в частині регламентації порядку накладення арешту на вилучене майно під час досудового розслідування кримінальних проступків, проаналізовано судову практику з цього питання, запропоновано зміни до законодавства з огляду на потреби практики, які полягають у звільненні від обов'язку сторони обвинувачення звертатися з клопотанням про арешт майна в процесі досудового розслідування кримінальних проступків. Із метою недопущення зловживань правоохоронних органів своїм правом запропоновано у главі 25 КПК України передбачити право осіб, в яких тимчасово вилучено майно чи яким таке майно належить, звертатися до суду з клопотанням про перевірку обґрунтованості вилучення та зберігання речових доказів стороною обвинувачення та вимагати передачі на зберігання їм таких речових доказів. Вказано на недоліки встановлення строків досудового розслідування кримінальних проступків, які зумовлені необхідністю проведення психіатричних та інших судових експертиз, запропоновано передбачити в Кримінальному процесуальному кодексі України строк проведення дізнання 2 місяці із моменту повідомлення особі про підозру. Автором зазначені правові неузгодженості в питанні регламентації проведення обшуку в процесі дізнання, вказано на необхідність унормування статей 234–236 Кримінального процесуального кодексу. У зв'язку з тим, що діяльність органів дізнання Національної поліції України є малоефективною, запропоновано впровадження скороченого порядку дізнання з метою реалізації принципу економії у кримінальному процесі та заощадження ресурсів, які використовуються під час досудового розслідування.

Ключові слова: *інститут кримінальних проступків, дізнання, спрощене досудове розслідування, керівник органу дізнання, арешт майна.*

The article deals with the problematic issues of pre-trial investigation of criminal offenses, under investigation by the units of the National Police of Ukraine, have not been studied in the scientific literature. The author of the article points out the problems of the legal status of a head of an inquest body, the author's definition of this term is given and proposed changes to the current criminal procedural legislation, which should eliminate legal gaps. Considered the inconsistencies of the current criminal procedural legislation in terms of regulating the order of attachment for seizure of the property during the pre-trial investigation of criminal offenses. Analyzed judicial practice on this issue and proposed changes to legislation according to the needs of practice, what consist release from a duty side of prosecution to apply with a solicitor about the arrest of property during pre-trial investigation of criminal misconducts. With the aim of non-admission of abuses of law enforcement authorities by the right, it offers in the head of 25 criminal procedural code of Ukraine to envisage a right for persons in that property is temporally withdrawn or such property belongs that, apply in a court with a solicitor about verification of validity of exception and storage of material proofs by the side of prosecution and to require a transmission on storage to them of such material proofs. The drawbacks are noted in establishing the terms of pre-trial investigation of criminal offenses, which are caused by the need to conduct psychiatric and other forensic examinations, it is proposed to provide in the Criminal Procedure Code of Ukraine for an inquiry period of 2 months from the moment a person is informed of suspicion. The author's specified legal inconsistencies in the issue of regulating the conduct of a search during an inquiry, it is indicated that there is a need to standardize Articles 234–236 of the Criminal Procedure Code. Due to fact that the activities of the inquest bodies of the National Police of Ukraine are noticeably inefficient, it is proposed to introduce a shortened inquiry procedure in order to implement the principle of economy in the criminal process and saving resources used during the pre-trial investigation.

Key words: *institute of criminal offenses, inquiries, simplified pre-trial investigation, head of an inquest body, seizure of a property.*

Постановка проблеми. 01.07.2020 року набув чинності Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень», яким введено в дію інститут досудового розслідування кримінальних проступків. Незважаючи на очікувані зміни в кримінальному та кримінальному процесуальному законодавстві, науковцями і практичними працівниками було вказано на численні прогалини та неузгодженості цього закону [1]. Статистичні дані за 2020 рік

свідчать, що підрозділами дізнання Національної поліції України розслідувалося близько половини всіх облікованих кримінальних правопорушень, середнє навантаження на одного штатного дізнавача Національної поліції України становило більше 100 кримінальних проваджень. Ефективність нововведення є досить низькою, оскільки за шість місяців 2020 році лише близько 7% від загальної кількості кримінальних проваджень, які знаходилися у провадженні органів дізнання Національної поліції України, спрямовувалися для розгляду до суду. Таким

чином, практика застосування кримінального процесуального законодавства України показала суттєві недоліки вказаного закону, які проявилися в неоднаковому застосуванні кримінальних процесуальних норм під час досудового розслідування у формі дізнання та неоднозначному тлумаченні цих норм суб'єктами кримінального провадження. У зв'язку з викладеним виникла необхідність дослідження проблемних питань, які виникають під час застосування правових норм, що регламентують досудове розслідування кримінальних проступків та надання пропозицій щодо їх вдосконалення.

Аналіз останніх досліджень та публікацій.

Вивченню інституту спрощеного досудового розслідування присвячені роботи таких вчених: Ю.П. Аленіна, В.І. Божика, А.Ф. Волобуєва, І.В. Глоблюка, Ю.М. Грошевого, К.П. Задоя, В.Т. Маляренка, В.О. Попелюшко, О.Ю. Татарова, В.М. Трофименка, В.І. Фарінника, С.С. Ченявського та інших. Проте у вказаних роботах не досліджувалися питання правового статусу керівника органу дізнання з урахуванням змін у чинному законодавстві, процесуальні питання строків та порядку проведення окремих слідчих дій, не розглядалися питання тимчасово вилученого майна під час дізнання. Нині в науці кримінального процесу відсутні пропозиції щодо можливості запровадження у чинне законодавство скороченої процедури проведення дізнання та взагалі можливості диференціації форм дізнання.

Метою статті є виділення проблемних питань, які виникають під час досудового розслідування кримінальних проступків у діяльності підрозділів дізнання Національної поліції України, що до цього часу не були досліджені та надання пропозицій щодо удосконалення чинного кримінального процесуального законодавства в цій частині.

Виклад основного матеріалу. Ефективність виконання завдань кримінального судочинства перебуває у прямій залежності від належної правової регламентації діяльності суб'єктів кримінального провадження. Впровадження інституту досудового розслідування кримінальних проступків узгоджується з низкою концептуальних документів, зокрема Рекомендацією № 6 R (87) 18 Комітету міністрів Ради Європи державам-членам «Стосовно спрощення кримінального правосуддя» та Концепцією реформування кримінальної юстиції в Україні, схваленою рішенням Ради національної безпеки і оборони України від 15.02.2008 р. і затвердженою Указом Президента України № 311/2008 від 08.04.2008 р. [2; 3]. Зміни до чинного законодавства в частині правового регулювання досудового розслідування кримінальних проступків мали відбуватися з урахуванням не тільки вказаних документів, а також напрацювань науки кримінального процесу та потреб практики. Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень» КПК України доповнено п. 7-1 ч. 1 ст. 3 КПК України, відповідно до якого керівником органу дізнання є начальник підрозділу дізнання

органу Національної поліції, органу безпеки, органу, що здійснює контроль за додержанням податкового законодавства, органу Державного бюро розслідувань, а в разі відсутності підрозділу дізнання – керівник органу досудового розслідування [4]. Порівнюючи зміст визначення «керівник органу досудового розслідування», яке передбачене п. 8 ч. 1 ст. 3 КПК України, з визначенням «керівник органу дізнання», можна зробити висновок, що законодавець не зараховує осіб, які обіймають посади заступників керівників органів дізнання, до керівників у розумінні п. 7-1 ч. 1 ст. 3 КПК України, що є процесуальною проблемою, оскільки в більшості підрозділів дізнання Національної поліції України у штаті передбачено посади заступників, та у зв'язку з тим, що законодавець не зараховує вказаних посадових осіб до керівників органу дізнання, виникає логічне питання: чи є особи, які обіймають посади заступників начальників підрозділів дізнання, суб'єктами кримінального процесу? На практиці посадові особи, які обіймають посади заступників начальників підрозділів дізнання, користуються повноваженнями, передбаченими ст. 39¹ КПК України, однак не виключено, що суди під час розгляду кримінальних проваджень, які розслідували дізнавачі на підставі доручень заступників начальника підрозділу дізнання, мають законні підстави визнати докази, отримані на підставі такого доручення, недопустимими, оскільки законодавцем не визначені повноваження вказаного суб'єкта кримінального процесу. Слід зазначити, що програмне забезпечення Єдиного реєстру досудових розслідувань (далі – ЄРДР) дає змогу посадовим особам, які обіймають посаду заступників начальника дізнання, призначати дізнавачів, які будуть здійснювати досудове розслідування кримінальних проступків, що своєю чергою не узгоджується з вимогами чинного кримінального процесуального законодавства. Беззаперечно, така прогалина у законодавстві має бути усунена законодавцем, та буде логічним п. 7-1 ч. 1 ст. 3 КПК України доповнити положенням, відповідно до якого під керівником органу дізнання потрібно розуміти не тільки начальника підрозділу, а й його заступника. Інше зауваження, яке потрібно висловити щодо змісту терміна «керівник органу дізнання», це те, що до керівників дізнання законодавцем зараховано посадових осіб органів безпеки. Така позиція виглядає сумнівною, оскільки до підслідності Служби безпеки України взагалі не зараховано жодного складу кримінального проступку та як наслідок, органи дізнання у вказаному правоохоронному органі взагалі не створювалися. Відповідно до ч. 3 ст. 38 КПК України дізнання здійснюють підрозділи дізнання або уповноважені особи інших підрозділів: органів Національної поліції; органів безпеки; органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства; органів Державного бюро розслідувань; Національного антикорупційного бюро України (далі – НАБУ). Відповідно до ч. 5 ст. 216 КПК України до підслідності НАБУ належать кримінальні проступки, передбачені ч. 1 ст. 366-2 КК України та ст. 366-3 КК України, у зв'язку з чим

доцільно доповнити визначення «керівник органу дізнання» положенням про те, що до керівників органу дізнання належать начальник на заступник начальника підрозділів дізнання НАБУ. Враховуючи викладене, автор статті пропонує таке визначення терміна «керівник органу дізнання» – начальник підрозділу дізнання органу Національної поліції, органу, що здійснює контроль за додержанням податкового законодавства, підрозділу Державного бюро розслідувань, підрозділу Національного антикорупційного бюро та його заступники, які діють у межах своїх повноважень, а в разі відсутності підрозділу дізнання – керівник органу досудового слідства. Аналіз ст. 39¹ КПК України, якою визначено повноваження керівника органу дізнання дає змогу визначити проблемні питання. Так, необхідно звернути увагу на те, що законодавцем не надано повноважень керівнику дізнання визначати групу дізнавачів за кримінальним провадженням, на відміну від керівника органу досудового розслідування, який такими повноваженнями наділений. Зазначимо, що програмне забезпечення ЄРДР дає змогу керівникам підрозділів дізнання призначати за кримінальним провадженням групу дізнавачів, крім того, за певними категоріями кримінальних проступків, які мають певні складнощі в розслідуванні та вимагають проведення великого обсягу слідчих дій у короткі терміни здійснення розслідування, група дізнавачів буде сприяти ефективному та швидкому розслідуванню. Без внесення відповідних змін до КПК України здійснення дізнання групою дізнавачів є незаконним та суди мають всі підстави визнавати докази, отримані під час проведення слідчих дій групою дізнавачів, недопустимими, оскільки керівник підрозділу дізнання, призначаючи групу дізнавачів, виходить за межі наданих йому процесуальних повноважень. З огляду на зміст положень ч. 2 ст. 39¹ КПК України, керівник органу дізнання, на відміну від керівника органу досудового розслідування, не має повноважень здійснювати досудове розслідування, користуючись повноваженнями дізнавача. Вказана позиція законодавця є суперечливою, оскільки, по-перше, сам же законодавець зараховує керівника органу дізнання до сторони обвинувачення, не наділяючи при цьому правом проводити слідчі дії, по-друге, на посаду керівників дізнання, як правило, призначаються найбільш досвідчені працівники, які мають досвід слідчої роботи, а тому, на нашу думку, останні мають право та повинні здійснювати розслідування найбільш резонансних та складних кримінальних проваджень.

Аналіз судової практики щодо накладення арешту на майно, яке вилучене під час здійснення досудового розслідування у формі дізнання, вказує на неоднаковість застосування судами правової норми, передбаченої ст. 298³ КПК України. Наприклад, ухвалою слідчого судді Київського районного суду м. Одеси від 30.12.2020 р. заявнику відмовлено в клопотанні щодо повернення автомобіля, який був вилучений у рамках кримінального провадження за ст. 290 КК України та визнаний речовим доказом, оскільки,

на думку слідчого судді, ч. 1 ст. 298³ КПК України не передбачено обов'язку сторони обвинувачення звертатися до слідчого судді з клопотанням про арешт щодо майна, яке було вилучено в результаті дізнання щодо кримінального проступку та якщо таке майно визнано речовим доказом [5]. Аналогічна позиція висловлена в ухвалі слідчого судді Глобинського районного суду Полтавської області від 06.01.2021 р., відповідно до якої слідчий суддя дійшов висновку, що накладення арешту на майно, яке визнано речовим доказом під час дізнання, нормами КПК не передбачено [6]. Протилежна позиція висловлена в ухвалі Богуславського районного суду Київської області від 06.11.2020 р., відповідно до якої слідчим суддею накладено арешт на майно, яке було предметом посягання за ч. 1 ст. 190 КК України на підставі вимог ст.ст. 170–173 КПК України [7].

Аналіз положень ст. 298³ КПК України дає змогу стверджувати, що законодавець дійсно не вимагає від сторони обвинувачення звертатися до слідчого судді з клопотанням про арешт речових доказів у вигляді речей і документів, що є знаряддям або засобом вчинення кримінального проступку чи безпосереднім предметом посягання. Така позиція законодавця, насамперед, зумовлюється спрощеною формою досудового розслідування кримінальних проступків та принципом процесуальної економії. Однак, з огляду на зміст ст. 98 КПК України, поняття речових доказів є ширшим та включає в себе не тільки речі і документи, передбачені ст. 298³ КПК України, а й матеріальні об'єкти, які зберегли на собі його сліди або містять інші відомості, які можуть бути використані як доказ факту чи обставин, що встановлюються під час кримінального провадження, а також гроші, цінності та інші речі, набуті кримінально протиправним шляхом або отримані юридичною особою внаслідок вчинення кримінального правопорушення. Відповідно до п. 5 ч. 1 ст. 169 КПК України тимчасово вилучене майно в кримінальному провадженні щодо кримінального проступку повертається особі, в якій було вилучене на підставі вироку суду. Вважаємо, що вказане положення закону не відповідає принципу недоторканості права власності, закріпленому ст. 16 КПК України, відповідно до якого позбавлення або обмеження права власності під час кримінального провадження здійснюється лише на підставі вмотивованого судового рішення, ухваленого в порядку, передбаченому КПК України. Таким чином, чинна редакція правових норм, передбачених ст.ст. 169, 298³ КПК України, надає право під час здійснення дізнання сторони обвинувачення тимчасово вилучати будь-які речі, які відповідають критеріям тимчасово вилученого майна, передбаченого ч. 2 ст. 167 КПК України, та утримувати таке майно до винесення вироку суду. Вважаємо, що вказана позиція законодавця може та буде призводити до зловживань правоохоронних органів, оскільки дає змогу стороні обвинувачення утримувати вилучене майно необмежений проміжок часу. Можемо стверджувати, що далеко не всі кримінальні провадження щодо кримінальних проступків розсліду-

ються в найкоротші терміни, наприклад, кримінальні провадження щодо кримінальних проступків так званої економічної спрямованості можуть розслідуватися роками та далеко не всі закінчуватися судовим вироком.

Вважаємо, що, оскільки розслідування кримінальних проступків у формі дізнання здійснюється у спрощеній формі, все ж правильним є звільнення сторони обвинувачення від обов'язку звертатися до слідчого судді з клопотанням про накладення арешту на майно в судовому порядку з метою збереження речових доказів. Однак із метою недопущення зловживань правоохоронних органів своїм правом, на нашу думку, у главі 25 КПК України необхідно передбачити право осіб, в яких таке майно вилучено чи яким таке майно належить, звертатися до суду з клопотанням про перевірку обґрунтованості вилучення та зберігання речових доказів стороною обвинувачення та вимагати передачі на зберігання їм таких речових доказів.

Науковці неодноразово вказували на проблемні питання регламентації строків досудового розслідування кримінальних проступків [1, с. 42–44; 8; 9]. На наше переконання, максимальний строк досудового розслідування у формі дізнання, який передбачений ст. 219 КПК України та становить один місяць із моменту повідомлення особі про підозру, хоч і відповідає принципу процесуальної економії, проте за кримінальних провадженнями, за якими необхідно призначити та виконати амбулаторну судово-психіатричну експертизу підозрюваного або стаціонарну судово-психіатричну експертизу, цього строку замало через необхідність проведення підготовчих процесуальних дій, наприклад, таких як тимчасовий доступ до медичних документів підозрюваного. У разі відмови підозрюваного від участі у проведенні такої експертизи дізнавач буде змушений звертатися з клопотанням про примусове залучення такої особи до слідчого судді, що також вимагає витрат певного часу. Подібні судові експертизи проводяться у строки до 30 діб, у зв'язку з чим вважаємо правильною думкою, що найбільш оптимальним строком у цьому разі буде строк два місяці з моменту повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального проступку, як і у випадку досудового розслідування злочинів.

У процесі застосування правових норм, передбачених ст.ст. 234–236 КПК України, якими регулюються порядок отримання дозволу та порядок проведення обшуку під час дізнання, правозастосовна практика також є суперечливою. З одного боку, вказані норми надають дозвіл звертатися до суду з клопотанням на проведення обшуку тільки слідчому за погодженням з прокурором, або прокурору, а також дають змогу проводити обшук тільки слідчому або прокурору. Проте, відповідно до приписів ст. 40¹ КПК, дізнавач під час здійснення дізнання наділяється повноваженнями слідчого та має право звертатися за погодженням із прокурором до слідчого судді з клопотаннями про проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових)

дій. Слідчі судді, розглядаючи клопотання дізнавачів щодо надання дозволу на проведення обшуку, в одних випадку відмовляють в їх задоволенні з тієї причини, що ст. 234 КПК України прямо не передбачено право дізнавача звертатися з таким клопотанням, в інших – задовольняють, виходячи з приписів ст. 40¹ КПК України.

Автор цієї статті, будучи практичним працівником, може зазначити, що досудове розслідування кримінальних проступків за своєю суттю є не спрощеним, а прискореним досудовим розслідуванням. Така позиція пояснюється тим, що під час проведення дізнання дізнавачі Національної поліції України, керуючись принципом законності, мають провести всі необхідні слідчі та процесуальні дії, щоб з'ясувати всі обставини кримінального правопорушення, які становлять предмет доказування. Водночас строки з моменту повідомлення особі про підозру є скороченими та ставлять сторону обвинувачення в досить жорсткі межі щодо найскорішого прийняття остаточного рішення. Ми погоджуємося з думкою В.М. Трофименка, який вважає, що аналіз встановленої чинним кримінальним процесуальним законодавством процесуальної форми провадження щодо кримінальних проступків являє собою диференціацію за матеріальним (кримінально-правовим критерієм) та поєднує прискорену процедуру досудового розслідування (дізнання) та спрощену форму судового провадження в суді першої інстанції. На думку науковця, дізнання не може характеризуватися як спрощений порядок, оскільки, на відміну від сумарної процедури, що може мати місце в судовому провадженні по кримінальних проступках, не передбачає істотних змін процесуальної форми та спрощення процесуального механізму гарантування прав і законних інтересів учасників кримінального провадження [10, с. 340]. Порядок спрощеного досудового розслідування кримінальних правопорушень передбачений кримінальними процесуальними законодавствами Латвії, Естонії, Республіки Казахстан, Російської Федерації, Киргизії, Швейцарії, Франції, Німеччини, США, Великобританії та інших держав [11, с. 30–36]. Законодавство деяких із зазначених країн передбачає кримінально-процесуальне заохочення для осіб, які визнають провину у вчиненні кримінального правопорушення, відшкодували завдану шкоду, не оспорюють встановлені фактичні обставини справи та заявили клопотання про спрощений розгляд, у вигляді призначення покарання, значно нижнього від верхньої межі покарання, що передбачено санкцією статті за вчинене кримінальне правопорушення. На наше переконання, дослідження можливості запровадження в українському кримінальному процесуальному законодавстві скороченої процедури проведення дізнання за очевидними кримінальними проступками (без проведення повного комплексу слідчих та процесуальних дій) щодо осіб, які беззаперечно визнають вину у вчиненні кримінального проступку, поряд зі спрощеним судовим розглядом обвинувального акта, з подальшим призначенням

покарання, яке є нижчим від верхньої межі покарання, передбаченого санкцією відповідної статті КК України, є актуальним напрямом дослідження. Наявна в Україні процесуальна форма розслідування кримінальних проступків передбачає необхідність проведення всього комплексу необхідних слідчих та процесуальних дій у скорочені строки навіть за очевидними кримінальними правопорушеннями, коли підозрюваний беззаперечно визнає вину та відшкодував завдану шкоду, що з огляду на значну завантаженість підрозділів дізнання має негативні наслідки. Впровадження ж скороченого порядку проведення дізнання можливе лише за чітко визначеним колом кримінальних проступків, законодавством мають бути передбачені гарантії забезпечення прав підозрюваних від зловживань правоохоронних органів та критерії, за яких скорочена форма дізнання є неможливою. Вважаємо,

що в українському кримінальному процесуальному законодавстві може бути передбачено принаймні два порядки розслідування кримінальних проступків: загальний та скорочений. Дослідження можливості впровадження скороченого порядку дізнання має практичне значення та є актуальним напрямом подальшого наукового дослідження.

Висновки. Проведеним дослідженням було вказано на деякі проблемні питання, які виникають під час застосування правових норм, якими регулюється досудове розслідування у формі дізнання, та запропоновано шляхи їх вирішення. Зазначено, що чинне кримінальне процесуальне законодавство в частині регламентації досудового розслідування кримінальних проступків потребує удосконалення. Автором запропоновано дослідження можливості впровадження скороченого порядку дізнання з метою реалізації принципу економії в кримінальному процесі.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Актуальні питання теорії та практики досудового розслідування кримінальних проступків: матеріали міжвідом. наук.-практ. круглого столу (Київ, 14 листоп. 2019 р.) / редкол.: В.В. Черней, С.Д. Гусарев, С.С. Чернявський та ін. Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2019. 197 с.
2. Стосовно спрощення кримінального правосуддя : рекомендації № 6 R (87) 18 Комітету міністрів Ради Європи державам-членам. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_339 (дата звернення 28.02.2021).
3. Концепції реформування кримінальної юстиції в Україні, схваленої рішенням Ради національної безпеки і оборони України від 15.02.2008 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/311/2008> (дата звернення 28.02.2021).
4. Кримінальний процесуальний кодекс України станом на 13.03.2020 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 28.02.2021).
5. Ухвала Київського районного суду м. Одеси від 30.12.2020 р. № 947/24345/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/93958591> (дата звернення: 28.02.2021).
6. Ухвала Глобинського районного суду Полтавської області від 06.01.2021 р. № 527/1892/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/94025530> (дата звернення: 28.02.2021).
7. Ухвала Богуславського районного суду Київської області від 06.11.2020 р. № 358/1321/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/92686759> (дата звернення: 28.02.2021).
8. Кунтій А.І. Аспекти строку провадження дізнання в кримінальних провадженнях проти статеві свободи та статеві недоторканості дітей. *Актуальні проблеми досудового розслідування та судового розгляду злочинів проти статеві свободи та статеві недоторканості дітей, шляхи їх вирішення* : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф., Київ, 19 черв. 2020 р. / [редкол.: В.В. Черней, С.Д. Гусарев, С.С. Чернявський, В.В. Корольчук]. Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2020. С. 136–138
9. Кузубова Т.О. Законодавчі та прикладні проблемні питання строків проведення дізнання. *Процесуальне та криміналістичне забезпечення досудового розслідування* : тези доповідей учасників науково-практичного семінару (30 жовтня 2020 року) / упор. А.Я. Хитра. Львів : ЛьвДУВС. 2020. С. 60–63.
10. Трофименко В.М. Теоретичні та правові основи диференціації кримінального процесу України : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2017. 437 с.
11. Хавронюк М.І. Кримінальні проступки: науково-практичний коментар статей Кримінального кодексу України. Київ : ВД «Дакор», 2020. 266 с.